

Ordeorgaan van de Orde van Zwiegen en Jaoknikken

HET ORDEORGAAN VAN DE ORDE VAN ZWIEGEN EN JAOKNIKKEN IS EEN UITGAVE VAN VAKBLADUITGEVERIJ DIEN

Rupsje Nooitgenoeg

• door Arries Jymmel

Marij Meylers zat in crisioverleg met 'de driehoek' in de koele tuin van de Orde van Zwiegen en Jaoknikken. Als Moeder-overste hoorde ze inmiddels zo'n beetje tot de Board van de Achterhoek.

De Achterhoek stond op het punt compleet overgenomen te worden door harige rupsen. Met al haar vakkennis over processies en kruiswegen was Marij als vanzelf bij deze kwestie betrokken. De gezondheid van de tegenwoordig steeds minder bescheiden Achterhoeker stond immers op het spel. En dus het voortbestaan van de regio. 'Net nu de vlag zo'n succesnummer is geworden. Het huilen, staat ons nader dan het lachen', sprak de burgemeester ook namens vakbroeder Boumans uit Doetinchem. 'De hele marketingstrategie van 1 regio naar 1 gemeente naar de knoppen'.

De rupsen sloten de rijen op zo'n manier en in zo'n tempo dat de bestuurders er zelfs wat jaloers naar keken. In hun opmars stoemden de rupsen in gelijke tred langs bomen, straten en zandwegen. Via de A18 als peloton, waaierend in file op de A12 om vervolgens, via de crossroads van Velperbroek, in hetzelfde verzet, bij Arnhem Noord de snelweg weer te verlaten. Niets hield hen tegen.

De driehoek wilde direct ingrijpen. Alle eikenbomen eruit. Te beginnen met de rijen langs alle provinciale wegen. Want dat was twee vliegen in 1 klap.

Maar Marij zou Marij niet zijn als ze niet eerst een onderzoek voorstelde naar de diepere oorzaak

Marij Meylers cureert een door de Demmenscheerder aangetast bos. Zal zij ook de plaagrupsen nullificeren?

achter deze plaag? Menig gemeenteraad en onderzoeksbureau deed het haar niet na. Waarom was de rups juist hier in de Achterhoek zo in beweging? Wat wilden de rupsen - of hun onzichtbare haren - ons meegeven?

De brandweercommandant moest niets weten van een onderzoek. 'Wegbranden die prut. Als het noodnummer werkt staan wij als korps paraat met de blusser als het uit de hand loopt', sprak hij robuust. Maar de burgemeester kreeg Marij wel mee in haar zoektocht naar de reden van deze kwelling.

Gisteravond had ze al wat voorwerk gedaan. Op café had ze samen met dwarsdenkende dorpsgenoten tijdens een kringgesprek in

kleermakerszit het glas geheven. Het was een groep die niet alleen uit oude eiken bestond, maar ook uit jonge frisse dennen en een eigenwijze iep. Deze variatie gaf een breed beeld en diepere democratische inzichten. Ze vond dat heel gezond voor deze regio met wat weinig diversiteit.

Ze hield van dit soort verzetjes. Marij was als non best bijzonder. Ze was een zuster die niet geloofde. Ook niet in de maakbaarheid van het leven. Dingen gaan zoals ze gaan en de samenhang zit in de toevalligheid. Marij zei vaak tegen de zusters dat het louter toeval is dat je als Achterhoeker in deze regio wordt geboren. Met een beetje geluk - of pech - had je als Achthoeker namelijk in Groningen het licht gezien. En dan was de naam van sportinitiatief 'Achterhoek in Beweging' heel fout geweest.

En toch, was er met de rupsen wel iets aan de hand wat niet louter op toeval berustte.

Marij geloofde namelijk weer wel in het bestaan van iets dat er wel is maar wat wij niet kunnen zien. Net zoals de haartjes van de rups. Je ziet ze niet, maar ze zijn er wel. Je hebt er last van. Zoiets als een onderstroom die de samenleving verstoort. Je ziet het niet, maar het is er wel. Je hebt er last van.

Marij filosofeerde door en de burgemeester zat inmiddels op het puntje van zijn rollende stoel. Marij dwaalde af. Ze wilde te veel tegelijk oplossen. Ze moest terug naar de rups, hun mars en ons klimaat. Hee ... lag dáár niet de oorzaak ... en de oplossing? Of vice versa?

Crossroads

heffen wij de tripelzinnige bokalen
op allen die stoempen naar morgen
op het onhoofdige

voortgaand verzet
op de mens die over
de einder heen ziet

naar waar de tijd van tijdigen
verlenging vindt
achter de laatste kruispunten waar
geluk weer eens meer
dan wijsheid is
maar de geest'lozen voorgoed
verlaten zijn

stoten wij de glazen
op het lange leven
op hen die niet wijken maar dijken
in blind vertrouwen op het toeval
dat al het nietige groots
kan volharden

Hierboven het sirenengedicht 2019, geschreven door Bert Scheuter bij zijn kunstwerk 'De hoofdige mens' voor de Kunstwandelpadroute Hummelo, afgelopen voorjaar voor de twintigste keer te zien op het landgoed Enghuizen in Hummelo. De eerste vier regels maakten ook deel uit van een cadavre exquis op een Poëziecarroussel door de beeldend kunstenaar Jan Opdam en De Omsmeders op dezelfde kunstwandelpadroute. De eerste regel kwam van de Zutphense dichter Pieter Bas Kempe.

Het sirenengedicht 2019 werd voorgedragen door achtereenvolgens: Greetje Lammers, Marian ten Holder, Anke Ferwerda, Anita Kleinpenning, Hetty Hiddink, en Esther ten Have.